Εγώ είμαι η Ανάσταση και η Ζωή (Αγ. Ιουστίνος Πόποβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Μαΐου, 2013

Ἐὰν ὑπάρχει μιὰ ἀλήθεια στὴν ὁποία θὰ μποροῦσαν νὰ συνοψισθοῦν ὅλες οἱ εὐαγγελικὲς ἀλήθειες, ἡ ἀλήθεια αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀκόμη, ἐὰν ὑπάρχει μιὰ πραγματικότητα στὴν ὁποία θὰ μποροῦσαν νὰ συνοψισθοῦν ὅλες οἱ καινοδιαθηκικὲς πραγματικότητες, ἡ πραγματικότητα αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Μόνο στὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἐξηγοῦνται ὅλα τὰ θαύματά Του, ὅλες οἱ ἀλήθειές Του, ὅλα τὰ λόγια Του, ὅλα τὰ γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μέχρι τὴν ἀνάστασή Του ὁ Κύριος δίδασκε γιὰ τὴν αἰώνια ζωή, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάστασή Του ἔδειξε ὅτι ὁ Ἴδιος ὄντως εἶναι ἡ αἰώνια ζωή. Μέχρι τὴν ἀνάστασή Του δίδασκε γιὰ τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάστασή Του ἔδειξε ὅτι ὁ Ἴδιος εἶναι πράγματι ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Μέχρι τὴν ἀνάστασή Του δίδασκε ὅτι ἡ πίστη σ’ Αὐτὸν μεταφέρει ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάστασή Του ἔδειξε ὅτι ὁ Ἴδιος νίκησε τὸ θάνατο καὶ ἔτσι ἐξασφάλισε στοὺς θανατωμένους ἀνθρώπους τὴ μετάβαση ἐκ τοῦ θανάτου στὴν ἀνάσταση.

Μὲ τὴν ἁμαρτία ὁ ἄνθρωπος ἔγινε θνητὸς καὶ πεπερασμένος· μὲ τὴν ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου γίνεται ἀθάνατος καὶ αἰώνιος. Σ’ αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ δύναμη καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ παντοδυναμία τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως. Καὶ γιὰ αὐτὸ χωρὶς τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχε κἄν ὁ Χριστιανισμός. Μεταξὺ τῶν θαυμάτων ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα. Ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα πηγάζουν ἀπὸ αὐτὸ καὶ συνοψίζονται σ’ αὐτό. Ἀπ’ αὐτὸ πηγάζουν ἡ πίστη καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ προσευχὴ καὶ ἡ θεοσέβεια. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο καμία ἄλλη θρησκεία δὲν ἔχει· αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ἀνυψώνει τὸν Κύριο ὑπεράνω ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο κατὰ τρόπο μοναδικὸ καὶ ἀναμφισβήτητο δείχνει καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Κύριος σὲ ὅλους τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀόρατους κόσμους.

Τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ἀληθινὰ στὸν Ἀναστάντα Κύριο τὸ ἀποδεικνύει μὲ τὸ νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν καὶ ἐὰν μὲν ἀγωνίζεται, πρέπει νὰ γνωρίζει ὅτι ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἀθανασία καὶ τὴν αἰώνια ζωή. Ἐὰν ὅμως δὲν

ἀγωνίζεται, τότε μάταιη ἡ πίστη του! Διότι, ἐὰν ἡ πίστη τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἀγώνας γιὰ τὴν ἀθανασία καὶ τὴν αἰωνιότητα, τότε τί εἶναι; Ἐὰν μὲ τὴν πίστη στὸ Χριστὸ δὲν φθάνει κανεὶς στὴν ἀθανασία καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ θανάτου νίκη, τότε πρὸς τί ἡ πίστη μας; Ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθηκε, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ θάνατος δὲν ἔχουν νικηθεῖ. Ἐὰν δὲ δὲν ἔχουν αὐτὰ τὰ δύο νικηθεῖ, τότε γιατί νὰ πιστεύει κανεὶς στὸ Χριστό; Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πίστη στὸν Ἀναστάντα Χριστὸ ἀγωνίζεται ἐναντίον κάθε ἁμαρτίας του, αὐτὸς ἐνισχύει σιγὰ-σιγὰ μέσα του τὴν αἴσθηση ὅτι ὁ Κύριος πραγματικὰ ἀναστήθηκε, ἄμβλυνε τὸ κέντρο τοῦ θανάτου, νίκησε τὸ θάνατο σὲ ὅλα τὰ μέτωπα τῆς μάχης.

Χωρὶς τὴν ἀνάσταση δὲν ὑπάρχει οὔτε στὸν οὐρανὸ οὔτε κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τίποτε πιὸ παράλογο ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸ οὔτε μεγαλύτερη ἀπελπισία ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτή, δίχως ἀθανασία. Σ’ ὅλους τοὺς κόσμους δὲν ὑπάρχει περισσότερο δυστυχισμένη ὕπαρξη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν πιστεύει στὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Γι’ αὐτό, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ὁ Ἀναστημένος Κύριος εἶναι τὰ «πάντα ἐν πᾶσιν» σ’ ὅλους τοὺς κόσμους: ὅ,τι τὸ Ὡραῖο, τὸ Καλό, τὸ Ἀληθινό, τὸ Προσφιλές, τὸ Χαρμόσυνο, τὸ Θεῖο, τὸ Σοφό, τὸ Αἰώνιο. Αὐτὸς εἶναι ὅλη ἡ Ἀγάπη μας, ὅλη ἡ Ἀλήθειά μας, ὅλη ἡ Χαρά μας, ὅλο τὸ Ἀγαθό μας, ὅλη ἡ Ζωή μας, ἡ Αἰωνία Ζωὴ σὲ ὅλες τὶς αἰωνιότητες καὶ ἀπεραντοσύνες.

(Πηγή: agiazoni.gr)